De spirituele betekenis van een crisis

5 juni 1970
lezing 183

“Gegroet, vrienden, en zegeningen voor jullie allen hier.

In deze lezing voor jullie zomervakantie is het onderwerp dat ik heb gekozen de innerlijke betekenis van een crisis. Wat is de echte, spirituele betekenis daarvan? Een crisis is een poging van de natuur, van de natuurlijke, kosmische wetmatigheid van het universum, verandering teweeg te brengen. Als verandering wordt tegengehouden door dat deel van het bewustzijn waardoor de wil wordt gestuurd, moet een crisis het gevolg zijn om zo een structurele verandering mogelijk te maken. Zonder een dergelijke structurele verandering in de entiteit kan er geen evenwicht worden bereikt. Elke crisis komt daar uiteindelijk op neer, of die zich nu voordoet in de vorm van pijn, moeilijkheden, ontreddering, onzekerheid of gewoon het onveilige gevoel bij een nieuwe, ongebruikelijke manier van leven nadat je de oude, vertrouwde manier hebt opgegeven. Een crisis, in welke vorm of op welke wijze dan ook, probeert structuren af te breken van het oude evenwicht dat gebaseerd is op verkeerde conclusies en daarom op negativiteit. Je wordt uit je verstokte, bevroren levenswijze losgeschud, zodat nieuwe groei mogelijk wordt. Het is een proces van afbreken en losmaken, en dat doet tijdelijk pijn, maar zonder dat is transformatie ondenkbaar.

Een crisis zal des te pijnlijker zijn naarmate de noodzakelijke verandering meer wordt tegengehouden door het deel van het bewustzijn waardoor de wil wordt gestuurd. De noodzaak voor een crisis is zo groot omdat negativiteit een onbeweeglijke massa is die door elkaar geschud moet worden om los te raken. Verandering is een karakteristiek kenmerk van leven. Waar leven is, is eindeloze

verandering. Alleen zij die nog in angst en negativiteit verkeren en zich tegen verandering verzetten, zien verandering als iets waartegen verzet op zijn plaats is. Zodoende verzetten ze zich tegen het leven zelf en gaan er steeds meer onder lijden. Dit geldt voor mensen niet alleen in het algemeen, - wat betreft de aard van hun algehele ontwikkeling – maar het geldt ook voor specifieke aspecten binnen een persoon. Met andere woorden, mensen kunnen op sommige gebieden vrij en gezond zijn en zich daar niet verzetten tegen verandering. Ze zijn in harmonie met de universele beweging en zodoende is er bij hen - op die gebieden – voortdurende uitbreiding en groei; ze ervaren het leven daar als diep bevredigend. Dezelfde mensen reageren totaal anders op de gebieden waar hun blokkades bestaan. Ze klampen zich angstig vast aan onveranderlijke omstandigheden binnen en buiten hen. In het eerste geval is hun leven betrekkelijk vrij van crises, in het laatste geval zijn die onvermijdelijk.

Menselijke groei betekent het vrijmaken van de eigen mogelijkheden, die echt oneindig zijn. Waar negatieve houdingen stagneren, wordt het oneindige ontplooien van deze mogelijkheden onmogelijk gemaakt. Alleen een crisis kan een structuur die gebouwd is op verkeerde veronderstellingen, losschudden en afbreken, een structuur die tegenstrijdig is met de wetten van de kosmische waarheid, liefde en geluk. Een crisis corrigeert de bevroren toestand die altijd negatief is.

We werken intensief om jullie van je negativiteiten te bevrijden. Waaruit bestaan die? Uit misvattingen, uit destructieve emoties en houdingen en uit gedragspatronen die daaruit voortvloeien; uit voorwendsels en verdedigingen. Maar geen van die dingen zou op zich al te moeilijk zijn als ze geen zichzelf in stand houdende kracht zouden bezitten, die elk negatief aspect in de menselijke psyche met een steeds grotere vaart verergert. Alle gedachten en gevoelens zijn, zoals je weet, energiestromen. Je weet ook dat energie een kracht is die toeneemt door zijn eigen vaart; altijd gebaseerd op de aard van het bewustzijn, waardoor de energiestroom in kwestie wordt gevoed en gestuurd. Dus als de ideeën, begrippen en gevoelens die aan de energiestroom ten grondslag liggen in overeenstemming met de waarheid en daarom positief zijn, zullen de uitdrukkingen en houdingen van die onderliggende gedachten tot in het oneindige toenemen door de zichzelf in stand houdende vaart van de energiestroom.

Enkele voorbeelden: je weet dat misvattingen gedragspatronen in het

leven roepen die onvermijdelijk en onverbiddelijk de juistheid van de veronderstelling schijnen te bewijzen, zodat het destructieve en defensieve gedrag des te dieper geworteld raakt in de ziel. Jullie, die op dit pad werken, hebben allemaal strijd geleverd met dergelijke innerlijke verwikkelingen. Je hebt de waarheid ontdekt van deze bewering, die ik jaren geleden voor het eerst heb gedaan. Hetzelfde principe bestaat met betrekking tot gevoelens. Laten we enkele voorbeelden met betrekking tot destructieve gevoelens bekijken. Angst op zich zou gemakkelijk overwonnen kunnen worden als de daaraan ten grondslag liggende misvattingen en verkeerde aanpak zouden worden blootgelegd. Nog afgezien van het feit dat manifeste emoties vaak geen directe, primaire emoties zijn (achter angst kan woede schuilen, achter neerslachtigheid kan angst schuilen, enzovoort), ligt de moeilijkheid hierin dat de angst een angst in het leven roept voor het onder ogen zien en overwinnen van de angst. Dan ben je bang voor deze angst voor de angst - enzovoort, enzovoort, enzovoort. De zaak verergert, het wordt een kluwen.

Of neem bijvoorbeeld het mechanisme van neerslachtigheid. Ook hier wordt iemand neerslachtig vanwege het neerslachtig zijn, als de aan het oorspronkelijke gevoel van neerslachtigheid ten grondslag liggende oorzaken niet moedig worden blootgelegd. Dan vindt hij misschien dat hij in staat zou moeten zijn de neerslachtigheid onder ogen te zien, in plaats van daar neerslachtig over te zijn, maar hij wil dat niet echt en daarom kan hij het niet. Dus wordt hij neerslachtig vanwege zijn neerslachtigheid - en dat maakt hem nog neerslachtiger. Enzovoort, enzovoort. De eerste neerslachtigheid (of angst, of wat dan ook) is de eerste crisis waaraan geen aandacht wordt besteed, waarvan de ware betekenis niet wordt begrepen. De crisis wordt omzeild, zodat er neerslachtigheid gaat ontstaan vanwege het neerslachtig zijn, enzovoort, een zichzelf steeds verder voortzettend proces. Het bewustzijn raakt steeds verder verwijderd van het oorspronkelijke gevoel en daardoor van zichzelf. Het wordt moeilijker het oorspronkelijke gevoel te vinden. De toenemende negatieve beweging leidt tenslotte tot een ineenstorting van de voortgaande negativiteit. In tegenstelling tot waarheid, liefde en schoonheid, die oneindige goddelijke eigenschappen zijn, zijn misvorming en negativiteit nooit oneindig. Ze komen vanzelf tot een einde wanneer de spanning openbarst. Dat is pijnlijk, het is een crisis, en een entiteit verzet zich gewoonlijk uit alle macht daartegen. Maar stel je voor dat het universum anders was geschapen en dat de zichzelf in stand houdende

negativiteit ook tot in het oneindige zou doorgaan. Dat zou een eeuwige hel betekenen.

Dit principe is heel duidelijk bij frustratie. De meeste mensen kunnen betrekkelijk gemakkelijk zien dat de frustratie zelf minder moeilijk te dragen is dan hun reactie van frustratie, vanwege het gefrustreerd zijn. Of hun kwaad zijn op zichzelf omdat ze kwaad zijn. Of ongeduldig zijn vanwege hun eigen ongeduld, terwijl ze wensen dat ze anders konden reageren en daartoe niet in staat zijn omdat de oorzaken niet worden blootgelegd en onder ogen gezien. Zodoende worden ‘crises’ van emoties als boosheid, frustratie, ongeduld, neerslachtigheid, enzovoort niet als zodanig herkend, waardoor de zwelling van de zichzelf in stand houdende negativiteit steeds erger wordt, totdat de zweer openbarst. Dan zit je duidelijk in een crisis.

Een crisis kan, wanneer je daar bewust voor kiest, het definitieve einde betekenen van de voortdurende zwelling van zichzelf in stand houdende negativiteit. Wanneer de uitbarsting komt, wordt de keuze duidelijker of je de betekenis ervan inziet of dat je ervoor blijft wegvluchten. Zelfs wanneer deze uitbarsting niet tot inzicht en een innerlijke wending leidt, moet er een uiteindelijke crisis komen waarin de entiteit zich niet langer kan verstoppen voor de boodschap daarvan. De mens moet uiteindelijk zien dat een uitbarsting, ineenstorting, crisis bedoeld is om de oude structuren af te breken en zo een nieuwe en beter functionerende structuur te kunnen opbouwen.

De ‘donkere’ nacht van de mystici is zo'n tijd van ineenstorting van oude structuren. De meeste mensen zijn nog steeds gehuld in de duisternis van het niet begrijpen van de betekenis van een crisis. Ze kijken voortdurend in de verkeerde richting. Als er niets ineen zou storten, zou de negativiteit voortduren. Toch is het mogelijk, nadat het bewustzijn tot op zekere hoogte ontwaakt is, dat iemand de negativiteit geen kans geeft te diep geworteld te raken. Zo wordt de negativiteit verhinderd de zichzelf in stand houdende kringloop te beginnen en wordt meteen onder ogen gezien. Een crisis kan worden vermeden door naar de innerlijke waarheid te kijken wanneer de eerste vermoedens van verontrusting en negativiteit aan de oppervlakte komen. Maar het vereist een geweldige hoeveelheid eerlijkheid om je innig gekoesterde overtuigingen aan te vechten. Dit maakt het zichzelf in stand houdende proces onmogelijk, dat wil zeggen de drijfkracht die de destructieve, onjuiste energie verergert tot die een breekpunt vindt. Hierdoor vermijd

je de vele vicieuze cirkels in de menselijke psyche en die tussen mensen in relaties die pijnlijk en problematisch zijn.

Als moeilijkheden, ontreddering en pijn in het leven van de mens en ook in het leven van de mensheid als geheel vanuit dit standpunt zouden worden bekeken, zou de echte betekenis van een crisis goed worden begrepen en zou veel pijn vermeden kunnen worden. Ik zeg je nu: wacht niet tot de crisis gepaard gaat met een uitbarsting, als een natuurlijke, evenwicht herstellende gebeurtenis, die net zo onverbiddelijk plaatsvindt als een onweersbui moet losbarsten wanneer bepaalde atmosferische omstandigheden veranderd moeten worden en helderheid in de atmosfeer moet worden hersteld. Met het bewustzijn van de mens is het precies zo. Groei is inderdaad mogelijk zonder uiterst pijnlijke 'donkere nachten' als eerlijkheid ten opzichte van jezelf de overheersende factor in je persoonlijkheid wordt. Echt naar binnen kijken en een diepe zorg voor je innerlijke wezen, het opgeven van gekoesterde houdingen en ideeën, dat zijn dingen die je moet nastreven in plaats van ze uit de weg te gaan. Dan kan de pijnlijke, ontwrichtende crisis worden vermeden, omdat er zich geen zweer kan vormen waarvan de pus naar buiten moet komen.

Het proces van de dood is zo'n crisis. Ik heb verschillende diepere betekenissen van de dood besproken. Dit is er nog een. De oppervlakkige dood - en iets anders is het niet - zou vermeden kunnen worden als de crisis niet de kans kreeg op te zwellen tot een zweer, maar zich vrijwillig zou oplossen in het beschikbare bewustzijn. De oppervlakkige dood van het menselijk lichaam vindt plaats omdat het bewustzijn zegt: "Ik kan niet meer." Of: "Ik ben ten einde raad." Elke crisis bevat deze gedachte en houding. Het bewustzijn zegt altijd tegen zichzelf: "Ik kan de situatie niet langer aan." Gaat het om een bepaalde situatie, dan doet zich een bepaalde crisis in het leven voor. Gaat het om iemands huidige incarnatie als geheel, dan sterft het lichaam. In het laatste geval bestaat de uitbarsting uit het ontsnappen uit het lichaam door de geest, tot hij nieuwe levensomstandigheden vindt, waarin hij weer helemaal opnieuw met dezelfde misvattingen te maken krijgt. Daar het doel van een uitbarsting, ineenstorting en crisis altijd het opheffen van een oude manier van leven en het scheppen van een nieuwe is, duidt het proces van dood en wedergeboorte op hetzelfde principe.

De mens verzet zich echter tegen nieuwe manieren van reageren en

handelen. Dit verzet is zo onnodig. Eigenlijk wordt daardoor de spanning en de druk van een crisis veroorzaakt, niet door het opgeven van de oude structuren. Wanneer je de noodzakelijke verandering niet bereidwillig aanvaardt, breng je jezelf automatisch in een toestand van crisis. De hevigheid van een crisis geeft aan hoe hevig het verzet en ook hoe dringend noodzakelijk de verandering is. Hoe groter de behoefte aan verandering en hoe groter het verzet daartegen, hoe pijnlijker de crisis. Hoe meer openheid en bereidheid er is om op welk niveau dan ook met de verandering mee te gaan, en hoe minder noodzakelijk de verandering is op welk punt van je evolutionaire pad dan ook, hoe minder ernstig en pijnlijk de crisis zal worden.

De ernst en pijn van een crisis worden geenszins bepaald door de objectieve gebeurtenis. Ik denk, vrienden, dat de meeste van jullie dit gemakkelijk kunnen beamen. De meeste van jullie hebben ernstige uiterlijke veranderingen doorgemaakt. Je hebt een geliefd iemand verloren, je hebt misschien geworsteld met de meest ingrijpende veranderingen en objectief traumatische gebeurtenissen - oorlogen, revolutie, verlies van huis en haard, ziekte, enzovoort. Toch ben je innerlijk misschien veel minder geschokt geweest en heb je veel minder pijn geleden dan in situaties die uiterlijk onevenredig waren aan de geschoktheid van je innerlijke gevoelens. Zo kunnen we zeggen dat een uiterlijke crisis je innerlijke vrede misschien minder verstoort dan een innerlijke. De objectief meer traumatische gebeurtenis doet soms minder pijn dan de objectief minder traumatische. In het eerste geval vindt de noodzakelijke verandering plaats op een uiterlijk niveau, dat door je innerlijke wezen meer wordt aanvaard en waaraan het zich beter aanpast; er wordt met veel minder weerstand een nieuwe manier van leven gevonden. In het laatste geval (van de innerlijke crisis)komt de behoefte aan innerlijke verandering tegenover een grotere weerstand te staan. Je persoonlijke, subjectieve interpretatie van de gebeurtenis maakt de crisis onevenredig pijnlijk. Soms probeer je rationele verklaringen voor dit schijnbaar eigenaardige feit te vinden; deze verklaringen kunnen rationalisaties worden genoemd. Soms worden zowel innerlijke als uiterlijke veranderingen en crises met dezelfde innerlijke houding benaderd.

Wanneer het proces van de crisis aanvaard en niet langer tegengehouden wordt, wanneer je er in meegaat in plaats van ertegen te vechten, zul je betrekkelijk gauw opluchting voelen. Als de pus eenmaal uit de zweer komt en je je opnieuw en veerkrachtig aanpast in

de houding van je ziel, dan brengt zelfonthulling vrede; begrip brengt nieuwe energie en levendigheid. Zodra de zweer openbarst, begint het genezingsproces. Je verlengt je zielenstrijd door dit proces te ontkennen, door je innerlijke houding die zegt: “Dit zou niet moeten zijn, ik zou dit niet hoeven door te maken. Moet ik dit doormaken? Bij anderen deugt dit en dat en van alles niet. Als dat niet zo was, zou ik dit nu niet hoeven door te maken.” Wat je met deze houding probeert te vermijden is het noodzakelijke openbarsten van de zweer, die bestaat uit een pijnlijke kluwen van steeds toenemende negatieve energie die door haar vaart steeds moeilijker van richting kan worden veranderd. Wanhoop is een gevolg van de voortdurende negatieve kringloop en de nutteloze automatische herhaling daarvan, waaraan het bewustzijn geen eind kan maken, of liever, waaraan het alleen een eind kan maken door de noodzakelijke verandering niet langer uit de weg te gaan.

Hoe vaak heb ik niet benadrukt dat elke negatieve ervaring, elke pijn het gevolg is van een verkeerd idee! Hoe vaak hebben jullie, vrienden, die dit pad gaan, niet ontdekt dat dit zo is, wanneer je diep genoeg gaat en naar de subtiele niveaus kijkt waarop je er geheime overtuigingen op na houdt, die je van jezelf niet echt mag aanvechten, of zelfs maar bewust mag uitspreken? Een aspect van het werk op dit pad is het duidelijk uitspreken van deze ideeën. En toch, hoe vaak ontbreekt het jullie allemaal niet aan het noodzakelijke inzicht omdat je deze onomstotelijke feiten vergeet wanneer je een onprettige situatie tegenkomt?

Wanneer iemand eenmaal de gewoonte aanneemt allereerst zijn verborgen misvattingen en destructieve reacties in twijfel te trekken als hij iets onprettigs tegenkomt, en wanneer hij zich volledig openstelt voor waarheid en verandering, zal zijn leven ingrijpend veranderen. Pijn zal naar verhouding minder vaak voorkomen en vreugde wordt meer en meer een natuurlijke toestand. Een crisis wordt overbodig. Daardoor wordt uiteindelijk de dood overbodig. Dit klinkt misschien extreem, vooral voor hen die nog een bang ontzag hebben voor het mysterie van de dood (en dus ook voor het leven), maar toch is het waar. Het ritme van de groei kan dan gelijkmatig verlopen, zonder de grote sprongen die door het afbreken van negatieve structuren in de ziel worden veroorzaakt.

We hebben de negatieve aspecten van het zichzelf in stand houdende proces besproken. Natuurlijk bestaat dat proces op de eerste plaats in het positieve. Laten we daar nu aandacht aan besteden: laten we zeggen

dat je liefhebt. Hoe meer je liefhebt, hoe meer je dit vermogen bezit en oprechte gevoelens van liefde kunt voortbrengen, hoe groter je vermogen wordt om meer van die gevoelens voort te brengen zonder jezelf en anderen uit te putten. Dat wil zeggen, je haalt niets weg bij wie dan ook door te geven. Integendeel, door te geven ontstaat er meer. Je ontdekt nieuwe, diepere manieren en meer variaties voor het ervaren, geven en ontvangen van liefde, omdat je bent afgestemd op dit universele gevoel. Het vermogen om liefde te ervaren en uit te drukken groeit in een steeds groter wordende innerlijke beweging die zichzelf in stand houdt.

Hetzelfde geldt voor elk ander constructief gevoel en houding. Hoe betekenisvoller, constructiever, meer vervuld en blijer je leven is, hoe meer het al deze eigenschappen voortbrengt. Het is een voortdurend, eindeloos proces van gestage toename, uitbreiding en zelfexpressie dat zichzelf vermenigvuldigt. Het principe is precies hetzelfde als bij de negativiteit die zichzelf in stand houdt. Het enige verschil is dat het positieve proces echt geen grens kent, geen breekpunt. Het is oneindig.

Wanneer je eenmaal contact maakt met je innerlijke wijsheid, schoonheid en vreugde, en wanneer je die de kans geeft zich te ontplooien, dan zullen ze toenemen en zichzelf als het ware vermenigvuldigen. De voortdurende, automatische beweging van het zichzelf in stand houdende proces komt aan bod wanneer deze energieën eenmaal door het bewustzijn erkend en vrijgelaten worden. De aanvankelijke verwezenlijking van deze krachten kost moeite, maar als het proces eenmaal aan de gang is, wordt het een moeiteloze, voortdurende innerlijke beweging. Hoe meer je van de universele eigenschappen gebruik maakt, hoe meer er kan worden voortgebracht.

Je eigen mogelijkheden, lieve vrienden, met betrekking tot het ervaren van schoonheid, vreugde, genot, liefde, wijsheid en creatieve expressie van je diepste wezen, zijn echt oneindig. Opnieuw is dit alles gezegd, gehoord en geregistreerd. Maar hoe diep weten jullie dat dit werkelijk waar is? Hoe diep geloof je in je diepste vermogen om zelf te scheppen, om een gelukkig en oneindig leven te leiden? Hoe sterk is je geloof dat je de middelen hebt om al je problemen op te lossen? Hoe groot is je vertrouwen in de mogelijkheden die nog niet manifest zijn? Hoe sterk is je geloof dat je nog lang niet alles van jezelf hebt gezien? Hoe sterk is nu echt je geloof dat je een vrede kunt ervaren die toch spannend is, een sereniteit die toch avontuurlijk is, waardoor het leven

een aaneenschakeling van schoonheid wordt - zelfs al moeten eerst nog moeilijkheden worden overwonnen? Hoe sterk is nu echt jullie geloof in dit alles, vrienden? Stel jezelf die vraag. In de mate waarin je aan dit geloof alleen lippendienst bewijst maar er van binnen niet echt actief iets mee doet, ben je nog steeds zwaarmoedig, wanhopig, neerslachtig, bang of vol zorg en verwikkeld in schijnbaar onoplosbare conflicten met jezelf en anderen. Aan deze graadmeter kun je aflezen hoe sterk of zwak je geloof in je eigen onbegrensde mogelijkheden is. Als je er niet echt in gelooft, vrienden, komt dat omdat je wanhopig vasthoudt aan iets in je. Je wilt dit niet laten zien omdat je het niet wilt loslaten en omdat je niet wilt veranderen.

Dit geldt voor ieder van jullie hier, en natuurlijk ook voor alle mensen in de wereld. Want wie bevindt zich nooit in een ‘donkere nacht’? Sommigen hebben af en toe korte ‘donkere nachten’, of hun ‘donkere nacht’ is voortdurend grijs. Ze bevinden zich misschien nooit in een grote crisis, maar hun leven is grijs en kent betrekkelijk weinig schommelingen. Maar er zijn ook mensen die zich al boven deze grijsheid hebben uitgewerkt. Ze willen zich niet langer tevreden stellen met de betrekkelijke bescherming die zo’n leven tegen een crisis biedt. Ze willen meer en zijn diep in hun innerlijk bereid het risico van tijdelijke ontreddering te nemen, om zo een meer gewenste blijvende toestand te bereiken. Ze streven naar de verwezenlijking van hun vermogen om diepere vreugde te ervaren en zichzelf beter te uiten. Dan worden de ‘donkere nachten’ duidelijker omlijnd. Ze doen zich ofwel voor als een steeds veranderend, schommelend gevoel van ontreddering en bevrijding, vreugde en licht, of in sommige gevallen komen ze in clusters en dan zijn ze heviger. Perioden van diepe duisternis en verlies, pijn en verwarring worden afgewisseld door tijden waarin er een gouden licht is, dat de gerechtvaardigde hoop op uiteindelijk, ononderbroken geluk brengt. Hoe het ook zij bij ieder van jullie, in welke toestand je nu ook verkeert, er valt altijd een boodschap voor je te ontdekken met betrekking tot je eigen leven. Het is aan jou je ervaringen niet naar buiten te projecteren hetgeen altijd de meest gevaarlijke, meest verraderlijke verleiding is. Of ook om ze niet op een ondermijnende manier aan jezelf toe te schrijven, waarmee je de kwestie net zo goed omzeilt als wanneer je op anderen projecteert. ‘Ik ben zo slecht, ik ben niets’ is altijd een oneerlijke houding. Deze oneerlijkheid moet worden blootgelegd, zodat de crisis een betekenis kan krijgen, of die nu groot of klein is.

Als je uiteindelijk naar de diepste betekenis van de kleinste schaduw in je dagelijks leven leert zoeken, ga je zodanig om met de kleine crisis - dit kleine voorval - dat het ontstaan van een grote zweer onmogelijk wordt. Dan is er ook geen pijnlijke uitbarsting nodig om vervallen structuren te vernietigen. Hierdoor wordt de pure waarheid geopenbaard van het feit dat het universele leven, in ongerepte toestand, alleen uit licht, vreugde en schoonheid bestaat. Elke kleinste schaduw is een crisis, want die hoeft er niet te zijn. Die is er alleen omdat jij je afwendt van de kwestie waardoor de crisis in het leven werd geroepen. Bekijk dus die kleinste schaduwen in je dagelijks leven en vraag jezelf naar de betekenis daarvan. Wat wil je niet zien en niet veranderen? Als je dat onder ogen ziet en echt, echt wilt veranderen waar dat nodig is, dan heeft de crisis haar rol vervuld. Je zult met betrekking tot die kwestie nieuwe dimensies ontdekken die de zon doen opgaan, en de donkere nacht zal haar ware aard tonen: de opvoeder, de therapeut die het leven voortdurend is, als jij het zo wilt begrijpen.

Je vermogen om met de negativiteit van anderen om te gaan groeit alleen in de mate waarin je kunt doen wat Ik in deze lezing heb gezegd. Vaak merk je toch negatieve gevoelens van anderen, maar je kunt er niet mee omgaan omdat je bang bent en niet precies weet in hoeverre je er zelf bij betrokken bent en er op inhaakt. Andere keren merk je de aanwezigheid van die vijandige gevoelens in anderen niet eens op. De subtiliteit en indirectheid daarvan verwarren je, maken dat je je schuldig voelt over je instinctieve reacties, maar je bent nog veel minder in staat met de situatie om te gaan. Dat dit vaak voorkomt, is volledig het gevolg van je blindheid ten opzichte van jezelf en je weerstand om te veranderen wat veranderd zou moeten worden. Omdat je al je eigen negativiteit op anderen projecteert, kun je je onmogelijk voldoende bewust worden van wat zich nu eigenlijk in de ander afspeelt, en daardoor kun je er niet mee omgaan. Velen van jullie hebben al iets ervaren van de prachtige verandering die plaatsvindt in je leven naarmate je steeds eerlijker leert kijken naar wat jou stoort in jezelf en naarmate je meer bereid bent te veranderen. Bijna zonder dat je het merkt, en alsof het geen verband houdt met je inspanningen, ontstaat er in jou een nieuwe gave: je ziet de negativiteit in anderen op een nieuwe manier die jou vrijlaat, waardoor je anderen op een doeltreffende manier kunt confronteren. Het heeft geen nadelige uitwerking op je. Op langere termijn moet het ook heilzaam zijn voor de ander, als hij dat wil.

Wanneer je je tegen verandering verzet, groeit de angst omdat je diepste wezen weet dat crisis, uitbarsting en ineenstorting onvermijdelijk zijn en steeds dichterbij komen. Toch weiger je de dingen te doen waardoor de crisis kan worden vermeden. En dat is de geschiedenis van het menselijk leven. Hier loopt de mens vast. Dus moet de les worden herhaald, telkens en telkens opnieuw, tot de denkbeeldige angst voor verandering wordt ontmaskerd als een dwaling. Als je een crisis kunt begrijpen zoals ik hier heb laten zien, als je echt mediteert over de betekenis van je eigen crisis en over wat je los moet laten, als je de beperktheid ter discussie stelt waarmee je een bepaalde kwestie bekijkt, dan opent het leven zich onmiddellijk of bijna onmiddellijk.

Zijn er hieromtrent nog vragen voordat ik met de rest van de lezing verder ga?"

VRAAG: Ik heb met iemand te maken op een manier die lijkt op wat u hebt beschreven. Ik weet me geen raad met de nijdige opstandigheid van die persoon. Ik weet dat ik die eigenschap zelf in me heb, maar toch reageer ik op een negatieve manier. Ik maak geen contact en ik open mezelf niet, ik laat niet los. In plaats daarvan onderdruk ik het. Kunt u mij misschien helpen met een suggestie voor een positieve reactie?

"Op de eerste plaats raad ik je aan tegen jezelf te zeggen: 'Ik ben gespannen en verdrietig. Ik bevind me in een situatie die me zorgen baart waarvan ik zou willen dat ze niet bestonden. Wat is de betekenis daarvan voor mij?' Open jezelf opnieuw. Gebruik de kennis die je over jezelf al hebt verworven niet als antwoord. Misschien klopt het wel, maar een eerder inzicht kan je op een subtiele manier hinderen. Je moet echt bereid zijn heel diep van binnen los te laten, te zien en het laten gebeuren.

Hiermee kom ik bij het volgende aspect van deze lezing, dat ook een antwoord op je vraag is. Je moet beseffen dat je een verandering niet zelf kunt uitvoeren. Het ego kan dat niet bewerkstelligen. Het bereidwillige, bewuste zelf kan het alleen niet tot stand brengen. Ik heb het hier natuurlijk eerder over gehad, maar ik zie hoe jullie het vergeten en niet toepassen. De moeilijkheid van het veranderen en de weerstand ertegen zijn in hoge mate gebaseerd op het feit dat de mens vergeet dat

hij het niet kan zonder goddelijke hulp. Dus gaat hij van het ene verkeerde uiterste naar het andere. Het ene uiterste is dat de mens denkt dat hij degene is die de innerlijke transformatie moet bewerkstelligen. Daar hij diep van binnen weet dat hij dit niet kan, dat hij de middelen daarvoor niet heeft, geeft hij op. Hij heeft het gevoel dat het hopeloos is zichzelf te veranderen, daarom probeert hij het niet eens echt, noch spreekt hij het duidelijk omschreven verlangen ernaar uit. Hij heeft gelijk met te geloven dat het vermogen om te veranderen in hem ontbreekt wanneer hij zich uitsluitend beschouwt als een bewust, bereidwillig ego. Weerstand betekent voor een deel het vermijden van de frustratie iets te willen dat niet kan en op een mislukking moet uitlopen. Dit uiterste speelt zich af op het diepste niveau van de menselijke psyche. Hetzelfde geldt voor het andere uiterste, waarin de mens zijn geloof belijdt in hogere machten, of God, die het zogenaamd allemaal voor hem moet doen. Hij blijft volkomen passief zitten wachten tot het wordt gedaan. Ook hier doet het bewuste zelf geen poging. Valse hoop en valse berusting zijn gewoon twee kanten van dezelfde medaille: absolute passiviteit. Maar het ego dat met inspanning van al zijn krachten meer wil doen dan binnen zijn vermogen ligt, moet onvermijdelijk in dezelfde passieve toestand terecht komen: ofwel valse berusting ofwel opgeven van hoop. De inspanning put het zelf uit en maakt passief. Deze houdingen kunnen tegelijkertijd of afwisselend voorkomen.

Een positieve manier van reageren is dat je het wilt: je moet bereid zijn om in waarheid te zijn en te veranderen. En je moet letterlijk bidden tot de diepste goddelijke werkingen in je ziel die de verandering mogelijk kunnen maken. Daarna wacht je vol vertrouwen en geduldig tot de verandering plaatsvindt. Dit is een absolute voorwaarde voor verandering. Als het zelfs niet in een persoon opkomt om deze biddende houding aan te nemen, is hij eigenlijk niet bereid om te veranderen en/of twijfelt hij aan de werkelijkheid van de hogere machten in hem. Een andere mogelijkheid is er niet. Zo'n gebed zou kunnen zijn: ‘Ik wil veranderen, maar mijn ego lukt het niet. God zal het door mij doen. Ik zal van mijzelf een bereidwillig, ontvankelijk kanaal maken zodat het kan gebeuren.’

Ook jij kunt leren deze houding aan te nemen, waarin je vol vertrouwen en geduldig wacht, in de zekerheid dat het zal komen als je diep bereid bent naar de waarheid te kijken. Het is geen kinderlijke houding, waarin je wilt dat een autoriteit het voor je doet. Integendeel,

deze benadering brengt een aantal houdingen met elkaar in overeenstemming: de volwassen verantwoordelijkheid die de zaak onder ogen ziet, het verlangen naar waarheid en verandering; de bereidheid om verborgen schaamte bloot te leggen, en de ontvankelijke houding waarin het ego zijn eigen beperkingen kent, zoals ik in de vorige lezing heb gezegd. In deze ontvankelijke houding laat je God in je ziel toe, vanuit je diepste jezelf. Je stelt je daarvoor open. Wanneer je deze houding aanneemt, wordt verandering zonder meer een levende werkelijkheid. Als het je ontbreekt aan vertrouwen en geloof dat dit kan gebeuren, dat het goddelijke zich door jou kan verwezenlijken, dan komt dat omdat jij jezelf niet de gelegenheid hebt gegeven de pure werkelijkheid van deze processen te ervaren. Je hebt jezelf die ervaring onthouden. En hoe kun je vertrouwen wat je nooit hebt ervaren? En er is nog iets: omdat je een of ander achterdeurtje hebt dat je in reserve wilt houden, zodat je het leven nog niet volledig en toegewijd hoeft binnen te stappen, kun je evenmin de wonderbaarlijke werkelijkheid van de universele geest in jezelf ervaren. Omdat je niet eerlijk bent tegenover het leven, kun je niet echt geloven in de macht van de universele geest die in je woont, en die begint te werken zodra jij er ruimte voor maakt. Totale toewijding zonder voorbehoud is noodzakelijk.

Voor het ontdekken van die waarheid in je is toewijding zonder voorbehoud absoluut vereist. Die toewijding moet worden uitgesproken, zelfs al weet je niet wat het onmiddellijke resultaat zal zijn, of hoe het zal worden, of wat het misschien allemaal met zich meebrengt, of het zus of zo zal gaan, of je het wel prettig zult vinden waarheen God je leidt. Dat je het hele antwoord op dit moment niet weet, hoort er allemaal bij. Door al die overwegingen vermijd je toewijding en blijf je vasthouden aan de oude, verwrongen en bedrieglijke manier van leven, terwijl je toch blijft verlangen naar de nieuwe, bevrijde en ongedwongen manier van leven, waarbij je heel bent en innerlijk niet verscheurd wordt door de pijn van deze verdeeldheid. Maar je kunt het niet allebei hebben. Je toewijding aan de Schepper moet totaal worden, dus toegepast op het schijnbaar meest onbetekenende aspect van je dagelijks leven en zijn. Je moet volledig zijn toegewijd aan de waarheid, dan ben je ook toegewijd aan de Universele Geest. Met het uitspreken van een dergelijke toewijding laat je de oude kust achter je en drijf je tijdelijk rond in een onbekend gebied, maar dat zul je niet erg vinden. Je zult je veiliger voelen dan ooit, toen je vasthield aan het oude, aan de valse structuur die

ontmanteld moet worden. Je zult al gauw ontdekken dat er niets te vrezen is. Je moet eerst moed opbrengen om dan te ontdekken dat dit nu juist de veiligste en zekerste manier is van leven, van zijn, van jezelf uitbreiden en vol vuur in het leven staan. Er is eigenlijk helemaal geen moed voor nodig. Dan, en dan alleen, veranderen de 'donkere nachten' in werktuigen van het licht."

VRAAG: Deze lezing is me bijna op het lijf geschreven. ik begin net de betekenis van een crisis te ontdekken. Ik voel dat ik ergens een schuilplaats moet zoeken, of dat ik door de storm verder moet gaan, en ik denk dat ik het laatste aan het doen ben.

"Dat is een heel goed inzicht. Het gaat hier om de eeuwenoude vraag, het eeuwenoude alternatief: een schuilplaats zoeken of verder gaan. Misschien is het wel de meest belangrijke en telkens terugkerende vraag op het evolutionaire pad van iedere entiteit. De mens blijft in de kringloop van dood en wedergeboorte, van pijn en strijd, van conflicten en twisten zowel lichamelijk als spiritueel en psychologisch, juist omdat hij de illusie koestert dat de storm kan worden vermeden en dat het zoeken van een schuilplaats hem verder zal helpen. Niet alleen helpt het zoeken van een schuilplaats hem niet verder, maar eigenlijk vergroot dat de zweer. De tijdelijke opluchting is een hele ernstige illusie. Ernstig omdat de onvermijdelijke crisis die later komt dan niet langer verbonden is met haar bron en innerlijke reden, en dat doet meer pijn. Wanneer je echter bij jezelf zegt dat je geen schuilplaats zoekt, maar doorgaat, krijg je bijna ogenblikkelijk de beschikking over de vermogens en hulpbronnen in de menselijke ziel. Deze hulpbronnen zijn verborgen en blijven onzichtbaar voor degene die nog steeds de neiging heeft een schuilplaats te zoeken. Dan voelt hij zich zwak en gelooft niet in zijn eigen vermogen om de oneindige krachten van de universele geest in zichzelf te verwezenlijken. Hij heeft geen weet van zijn mogelijkheden, van de kracht die bovenkomt, van de inspiratie die hij krijgt. Deze hulpbronnen komen alleen beschikbaar wanneer je bewust het besluit neemt erdoorheen te gaan en wanneer je in je meditatie om hulp vraagt. Dan wordt ook het vertrouwen gewekt dat het bewuste ego niet alleen is. Het is niet het enige vermogen dat de mens ter beschikking staat bij het oplossen van problemen.

Ik leg er nogmaals de nadruk op, dat je misschien op sommige gebieden van je wezen zo gericht bent, maar dat je bij sommige problematische manifestaties gesloten en onwillig blijft. En

dienovereenkomstig zul je het leven en jezelf ervaren.

Het is belangrijk dat je gewoon je uiterste best wilt doen. Het is niet belangrijk of je al dan niet ‘fouten’ maakt, wat dat ook betekent. Het is de strijd zelf die telt en die verzoening moet brengen. De daardoor ontstane zegen, kracht en groeiende heelheid kunnen niet onder woorden gebracht worden. Je kunt het niet beschrijven. De mens wil ‘ideale oplossingen’ en dus matigt hij op de drempel zijn tempo in plaats van zich volledig toe te wijden. Maar wat zijn ‘ideale oplossingen’? Ze zijn van geen betekenis als ze niet gebaseerd zijn op je groeiende heelheid, die ontstaat door het proces dat ik hier heb beschreven.

Ik zegen jullie en vraag jullie je diepste wezen, je hele ziel te openen en al je geestkracht aan te spreken, de verkramptheid te laten gaan die waarheid en verandering, en daarmee zelfexpressie en licht ontkent. Open je op die manier, zodat de gezegende kracht die voortdurend in je aanwezig is, je hele wezen kan doordringen. Deze kracht wordt erg geactiveerd op dit soort bijeenkomsten, wanneer je hulp ontvangt en steeds weer andere kanalen opent. Er is een zegen die samenkomt met de innerlijke kracht waarover ik het heb gehad en zo word je dubbel gesterkt. Vervolg je groeiproces zoals ik het hier heb besproken. In het afgelopen jaar heb ik het voorrecht gehad jullie te mogen helpen, jullie hebben je allemaal erg ingespannen, jullie zijn gegroeid en hebben jezelf ontplooid, misschien meer dan je zelf weet. Laat dit proces zich voortzetten, in de geest waarvoor ik in deze lezing heb gepleit, zodat je heelheid en je verbondenheid met het universum groeien en je meer van de vreugde geven die je geboorterecht is.

Wees gezegend, wees in vrede.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1970
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'The Spiritual Meaning of Crisis'.
Vertaling door Frans Oosterbaan in 1983.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*

183/16